

Sygn. akt VII Ka 845/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale oskarżyciela publicznego- asp. szt. Jacka Kępińskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014r.

sprawy **A. Ż.**

obwinionego o wykroczenie z art. 124§1 kw i art. 119§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 30 czerwca 2014r. sygn. akt IX W 1509/14

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Olsztynie do ponownego jej rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie IX Wydział Karny wyrokiem z dnia 30 czerwca 2014r. w sprawie IX W 1509/14 przeciwko A. Ż. obwinionemu o to, że w dniu 23 grudnia 2013 r. o godz. 16.20 w O. przy ul. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia telefonu komórkowego marki L. (...) poprzez rzucenie go na chodnik i rozdeptanie nogą oraz w tym samym miejscu i czasie dokonał przywłaszczenia tego telefonu o wartości 200 zł na szkodę K. G..

tj. o czyn z art. 124 § 1 k.w. i art. 119 § 1 k.w.

orzekł:

I obwinionego A. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 124 § 1 k.w. i art. 119 § 1 k.w. i za to z mocy art. 124 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. skazał go na karę grzywny w wymiarze 500 (pięćset) złotych.

II zwolnił obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

Od powyższego wyroku apelację złożył obwiniony zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości.

Skarżący zarzucił orzeczeniu:

- 1) uznanie pomówienia go o umyślnie uszkodzenie telefonu komórkowego marki L. (...) za prawdziwe.
- 2) uznanie przywłaszczenia przez obwinionego telefonu komórkowego marki L. (...) za prawdziwe.

W oparciu o powyższą argumentację skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego zasługuje na uwzględnienie w zakresie, w jakim wskazuje na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Na wstępie stwierdzić należy, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia co do samego przebiegu zdarzenia z dnia 23 grudnia 2013r. zastrzeżeń nie nasuwają. Wątpliwości budzi jednakże kwestia własności telefonu komórkowego, którego zniszczenia i przywłaszczenia obwiniony A. Ż. miał się dopuścić. Z pisemnych motywów wyroku zdaje się wynikać teza, iż w ocenie Sądu Rejonowego, na skutek umowy cesji obwiniony utracił tytuł własności przedmiotowego aparatu. Czy teza ta jest słuszna trudno zweryfikować w postępowaniu odwoławczym, gdyż zagadnienie to nie było przedmiotem bliższych analiz Sądu Rejonowego i aspekt ten (mimo, że kluczowy dla sprawy) Sąd I-szej instancji skwitował zaledwie dwoma zdaniem, z których w zasadzie nic konkretnego nie wynika. Sąd ten stwierdził bowiem jedynie lakonicznie, że obwiniony w 2007r. na mocy cesji przeniósł swoją wierzytelność względem (...) na K.G. zaś cesja jest to przeniesienie praw własności, a także praw do roszczeń (k.76). Czy w opisanym przypadku cesja rzeczywiście przeniosła własność aparatu na Cesjonariusza tego Sąd Rejonowy jednoznacznie nie wskazał, zaś treść owej umowy cesji rodzi w tym zakresie pewne wątpliwości. Z treści formularza umowy (k.81) wynika bowiem, że na skutek cesji Cedent dokonuje na rzecz Cesjonariusza cesji wszelkich praw i obowiązków wynikających z Umowy o Świadczenie Usług Telekomunikacyjnych, a Cesjonariusz je przejmuje, w tym m.in. **prawa do korzystania** z karty SIM i **telefonu**. Skoro wskazana umowa w odniesieniu do telefonu expressis verbis mówi jedynie o prawie do korzystania, to kwestię własności aparatu należałoby wyjaśnić bardziej szczegółowo, niż uczynił to Sąd Rejonowy. Wyjaśnienie to jest dodatkowo o tyle konieczne, że z dołączonego do apelacji oświadczenia Ł. M. - konsultanta ds. Sprzedaży wynika, że „cesja umowy (...) nigdy nie obejmuje sprzętu (telefonu komórkowego)” (k.82). Na marginesie przy tym odnotować należy, że w świetle przepisów kodeksu cywilnego (art. 509 k.c.) p rzelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza) (zob. W. Czachórski, Zobowiązania, 2007, s. 394; M. Pazdan, Przelew wierzytelności na zabezpieczenie, KPP 2002, z. 1, s. 127; na temat podmiotów, przedmiotu i treści stosunku zobowiązaniowego zob. uwagi zawarte w komentarzu do art. 353). Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności, rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części); zob. E. Łętowska (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 903; K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, s. 956–957; B. Łubkowski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 1221; I. Heropolitańska, Zabezpieczenie wierzytelności banku, Warszawa 1997, s. 203, a także wyrok SN z dnia 11 grudnia 2009 r. (V CSK 184/09, LEX nr 553748).

Niezależnie od uwag powyższych, w świetle argumentów podnoszonych przez obwinionego należałoby rozważyć również kwestię dotyczącą stanu jego świadomości w odniesieniu do własności spornego telefonu albowiem, co oczywiste, wykroczenie przywłaszczenia mienia może być popełnione jedynie z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim kierunkowym i tylko w odniesieniu do mienia cudzego.

Mając zatem powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok należało uchylić a sprawę tę przekazać Sądowi Rejonowemu w Olsztynie do ponownego jej rozpoznania (art. 437§1 kpk w zw. z art.109§1 kpw). Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I-szej instancji winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości, z uwzględnieniem uwag powyższych.